

TITKOS TÁRSASÁGOK

A JEZSUITA REND

A jezsuita rend amely megalakulásától kezdve a Jézus Társasága nevet viselte Jézus követőjének állította be magát, azonban ha közelebbről szemügyre vesszük ennek a rendnek a szerepét és munkáját a történelemben akkor nem Jézus követőit hanem a „*Sátán zsinagógájá*“-t (Jel. 2,9; 3,9) láthatjuk meg ezekben az emberekben. Ahol Isten gyermekeit üldözik, börtönbe vetik és megölik ott „*a Sátán lakik*“ (Jel. 2,13). (Persze Pálhoz hasonlóan aki korábban egy nagyon szigorú és üldöző szervezet tagja volt (Apcsel. 26,5; 9-11), előttük is nyitva áll a megtérés lehetősége.)

„A jezsuita rend óriási szerepet játszott a feudális-katolikus reakciónak a haladó erők és eszmék ellen vívott harcában. A jezsuita rend tevékenysége különösen szemléltető példáit nyújtja azoknak a módszereknek, amelyekhez a megváltozott körülmények között a katolikus egyház a pusztulóban lévő fundamentalizmus megmentése végett folyamodott. A jezsuita rendet (Jézus Társaságot) Loyola Ignác (1491—1556) spanyol köznemes alapította. Eredetileg katona volt, de súlyos sebesülése miatt nem szolgálhatott tovább a királyi seregben. A vadul reakciós és fanatikusan katolikus Loyola ekkor elhatározta, hogy „Jézus szolgálatának“ és az eretnekek elleni harcnak szenteli életét. Több évig folytatott teológiai tanulmányokat, előbb a salamancai egyetemen, majd a Sorbonne-on. Ezután könyvet írt „Exercitia spiritualia“ („Lelkigyakorlatok”) címen. Ebben fejtette ki a Jézus-társaság szervezeti alapelveit és programját. A társaság gyakorlatilag már 1534-ben megkezdte működését, de a jezsuita rendet hivatalosan csak 1540-ben – a pápai jóváhagyás után – alapították meg. Ettől kezdve a rend mindig szoros kapcsolatban volt a pápasággal. A rend

első főnöke (generálisa) és szabályzatának megteremtője Loyola volt. A rendben szigorú fegyelem uralkodott. A hatalom legfelső szerve formailag a generális kongregáció volt, amely a rend fő tisztviselőiből állott, de valójában az egész hatalom a generális kezében összpontosult. Mellette hattagú, tanácskozási joggal felruházott tanács működött. A jezsuiták az egész világot úgynevezett tartományokra osztották, amelyekbe rendszerint nem egy, hanem több országot soroltak. A jezsuiták működését a tartományfőnökök irányították, akik mellett tanácsadó testület működött. Bár a rend tagjai, a többi szerzeteshez hasonlóan, fogadalmat tettek az engedelmességre, a cölibátusra és a vagyontalanságra, a szerzetesektől eltérően nem a kolostori cellák csendjében éltek, hanem a nagyvilágban. Legfőbb kötelességük az volt, hogy a társadalmi élet középpontjában legyenek, s azt olyan irányban befolyásolják, ahogy a katolikus egyház érdekei és a rend vezetőinek utasításai előírják. Az alattvalónak “engednie kell, hogy a gondviselés – felettesei személyében – úgy kormányozza őt, mintha holttest lenne” – így hangzott a jezsuitákkal szemben támasztott fő követelmény. A jezsuiták főbb céljai a következők voltak: a felnövekvő nemzedéket a katolikus dogmák szellemében nevelni; behatolni a társadalom minden rétegébe, elsősorban az uralkodó körökbe, alárendelni őket a rend és a katolikus egyház akaratának és céljainak; megvalósítani a pápai politikával kapcsolatos terveket; intenzíven harcolni az eretnokség ellen; terjeszteni a katolicizmust. A későbbiek folyamán a rend anyagi gyarapodásának biztosítása került előtérbe. A fanatikus, agyafűrt, fondorlatos jezsuiták behatoltak a nagyvilági szalonokba, királyi palotákba, elnézték az urak hibáit és bűneit, az intrikák hálójával fonták be őket, és – miután befolyásukat kiterjesztették rájuk – a rend és a papság engedelmes szolgálatára bírták őket. A jezsuita nem ismert semmiféle vallási gátlást. Ha a rend érdekeiről vagy felettesétől kapott parancs teljesítéséről volt szó, még “halálos bűn” elkövetésétől sem volt szabad visszariadnia. Értelme kellett ahhoz, hogy agyafűrt szofisztikával, formális logokai fordulatokkal minden tettét, még a legvisszataszítóbbakat és a legerkölcstelenebbeket is, igazolni tudja, ha végső eredményükben megfeleltek a rend érdekeinek. A jezsuita iskola, a gyónás, a betegápolás, az intrika, a provokáció, a bűn mind, mind a “lelkek megszerzésének” szolgálatában állt. Hasonló módszereket alkalmaztak a jezsuiták akkor is, amikor “bárányaik” jámborságát, tudatlanságát vagy bűneit kihasználva vagyonuk megkaparintására törekedtek. A jezsuiták behatoltak a kisemmizett és elnyomott néptömegek közé is, kiszimatolták és az inkvizíció kezére adták az eretnekeket és a “lázítókat”. A szegényeket a fenálló isteni rend eredetéről, az alázatosság és a belenyugvás szükségességéről, a világi dolgok “hívságáról és hasztalanságáról” igyekeztek meggyőzni.”¹ Blaise Pascal a maga idejében így írt a katolikus egyházban tapasztalható erős jezsuita befolyásról: „Valahányszor megtévesztik a pápát a jezsuiták, az egész kereszténységet teszik vele esküszegővé. A pápa nagyon könnyen megtéveszthető a jezsuitákkal való közös ügyei és beléjük vetett bizalma miatt; a jezsuiták meg, a rágalmozás mesterei lévén, nagyon értenek a megtévesztéshez.”² „Íme a népek és a jezsuiták bűneinek eredményei: a nagyok azt kívánták, hogy körülhízelegjék őket; a jezsuiták meg azt, hogy szeressék őket a nagyok. Mind méltók voltak rá, hogy a hazugság szelleme uralkodjék el rajtuk, a nagyok, hogy félrevezessék őket, a jezsuiták, hogy ők vezessenek félre másokat. Fösvények, törtető, gyönyörhajhászok voltak: Coacervabunt sibi magistros^{1*1}. Ilyen tanítók méltó tanítványaiként hízelgőket kerestek, és találtak is maguknak.”³

*1 ... (A saját kívánságuk szerint) gyűjtenek magoknak tanítókat... (Timótheushoz IV., 3. (Blaise

Amikor a hamis próféta vezeti a nyáját

„Loyolai Szent Ignác és társai Párizsban megalakult közössége 1539-ben Rómában szerveződött renddé, és első előjárójává Ignácot választotta.”⁴ „A rend vezetője az ún. generális, aki élete végéig tölti be tisztségét. A jezsuiták a pápával és a generálissal szemben feltétlen engedelmességre kötelezik magukat.”⁵ „1551-ben Loyola megalapítja Rómában a Collegium Romanum nevű főiskolát (ma: Gregoriana pápai egyetem), mely a jezsuiták későbbi iskolaalapításához mintául szolgál.”⁶

A jezsuiták voltak a középkori reformáció legádázabb ellenségei. „A katolikus egyház, a jezsuiták, az udvar, a nemesség igyekeztek „katolikus reneszánszt” előidézni, újjáéleszteni a katolikus vallás szellemi erejét. Ebbeli törekvésükben a tömegek lelkének megnyerésére felhasználták a vallásos jótékonykodást is.”⁷ Ausztriában: „Az országban szabad kezet kaptak a jezsuiták; a gyenge akarátú császár teljesen a befolyásuk alá került. A jezsuiták vezetőjének Khlesl püspöknek irányításával Elő-Ausztriában és az osztrák főhercegség területén megindult a protestáns ellenzék üldözése, a katolikus kultusz és a katolikus iskolák erőszakos terjesztése. Ez a protestáns ellenzéki mozgalom újabb fellendüléséhez vezetett; a protestáns nemesek és városi polgárok a tartományi gyűléseken felléptek a katolikus reakció ellen.”⁸

„A jezsuiták a XVII-XVIII. század folyamán tovább növelték súlyukat a katolikus egyházban és az egész társadalomban. Gátlástalanul kihasználták a vallási fanatizmust arra, hogy erősítsék hatalmukat a hívők fölött, befolyást gyakoroljanak lelkiismeretükre. Félelmetes fegyvert jelentett kezükben a gyóntatás és a bűnök alól való feloldozás. Az egyházi büntetések egész rendszerét alkalmazták, s gyakran vették igénybe a testi kínzásokat. Különösen nagy jelentőségű volt az általuk kidolgozott morál, amelyet a legelemibb erkölcsi követelmények semmibevétele jellemzett. A jezsuiták megengedhetőnek ítélték a hazugságot,

az esküszegést, a hamis tanúzást, a legkülönbözőbb bűncselekményeket; erkölcsi tanaik a legalantasabb ösztönöket szabadították fel...Maguk a jezsuiták is “alkalmazkodónak” nevezték erkölcsrendszerüket, s ez az elnevezés találóan jellemzi e “morál” elvtelenségét.”⁹ „IX. Pius a Vatikánban összehívta a katolikus egyház egyetemes zsinatát, amely 1870 júliusában, a jezsuiták szorgalmazására, kimondta a pápai csallhatatlanság dogmáját.”¹⁰

Portugáliában „Vad hazugság- és rágalomhadjáratot indítottak Pombal ellen, de az – miután a királytól szabad kezet nyert – leszámolt velük. Minden birtokukat és vagyonukat elkobozták. 1759. szeptember 13-án a Portugáliában élő 1500 jezsuitát összeszedték, hajókon Civitavecchiába szállították és a pápai állam területén tették partra. A pápa képviselőjét kiutasították Lisszabonból. A portugál hatóságok ezután valamennyi portugál gyarmatról kikergették a jezsuitákat. Ideiglenesen megszakadtak a kapcsolatok Portugália és a szentszék között. A jezsuita rendet más országokban is csapások érték. Franciaországban a jezsuiták gyarmati tevékenységéről érkező hírek olyan erős felháborodást keltettek, hogy 1754-ben a kormányzat hivatalos vizsgálatot rendelt el. Kiderült, hogy a jezsuiták Franciaország nyugat – indiai gyarmatain kiterjedt kereskedelmi tevékenységet folytattak, hatalmas ültetvényeik voltak, melyeket rabszolgákkal műveltettek; vagyonuk értéke majdnem egymilliárd livre-re rúgott és évente több mint négymillió livre-t jövedelmezett. A párizsi parlament ezután elmarasztaló ítéletet hozott a rend szabályzata és egy sereg jezsuita könyv ellen, megfosztotta a jezsuitákat az oktatás jogától, és megtiltotta a király alattvalóinak, hogy belépjenek a rendbe. A jezsuiták dühödt ellenállást tanúsítottak. Sok püspök és a trónörökös is támogatta őket. De mindhiába: a jezsuiták elleni közfelháborodás hulláma magasra csapott, és a kormány cselekvésre kényszerült. 1762. augusztus 6-án a párizsi parlament határozatot hozott a jezsuita rend feloszlataásáról Franciaországban. A rend vagyonát elkobozták, szabályzatát törvénytelennek nyilvánították, szemináriumait bezárták. Megtiltották a rend öltözködésének viselését...1764 novemberében végül is megjelent a királyi rendelet, amely jóváhagyta a párizsi parlament döntését. Portugália és Franciaország után felvette a harcot a jezsuiták és a pápaság ellen Spanyolország is, ahol pedig az egyház mindig különlegesen nagy hatalommal bírt. A király miniszterelnöke, Aranda által előre kidolgozott terv alapján 1767. április 2-ról 3-ra virradó éjjel váratlanul valamennyi spanyolországi jezsuitát letartóztatták, hajókra rakták és pápai területre szállították. A király rendeletet adott ki a rend feloszlataásáról Spanyolországban; a jezsuiták vagyonát az állam javára elkobozták. Ugyanilyen módon szüntették meg a rendet Nápolyban, majd pedig 1768-ban Parmában, és Piacenzában, e két volt pápai hűbértokkon. Az új pápa, XIV. Kelemen (1769-1774), megpróbálta kibékíteni a szemben álló feleket. Ez azonban már nem volt lehetséges. A pápa engedményekre kényszerült; többek között megszüntette az „In coena domini” kezdetű híres bulla templomi felolvasását: e bulla a pápának a világi uralkodók politikájába való beavatkozási jogát hirdette. XIV. Kelemen ezzel és ehhez hasonló engedményekkel próbálta a rend fennmaradását megvásárolni, de mindhiába: engednie kellett a kormányok erélyes követeléseinek – 1773. július 21-én aláírta a bullát, amely „mindörökre” megszüntette a „Jézus Társaságot”. A döntés indoklásában hivatkozott a rend okozta viszályokra, arra, hogy amíg e rend fennáll, „lehetetlen megőrizni az egyház békéjét”, s végül a jezsuiták kirívó visszaéléseire, amelyeket hivatalos vizsgálatok is megállapítottak. Csak felszámolása után derült teljes fény arra, hogy a rend milyen mérhetetlen gazdagság ura volt. Nem teljes számítások szerint évi jövedelme Spanyolországban 2,5 millió frankot, Portugáliában több

mint 4 milliót, Itáliában körülbelül 8 milliót, Lengyelországban 3 millió frankot tett ki. Az elkobzott rendi vagyon azoknak az államoknak a tulajdonába került, amelyeknek területén volt. Az ellenállási kísérletek végett a társaság vezetőit letartóztatták. A rend generálisát, Riccit az Angyalvárba – a pápai börtönbe – zárták, ahol később meg is halt... A pápa csak számos európai állam erős nyomására oszlatta fel a jezsuita rendet. De ez a rendszabály távolról sem jelentette a jezsuiták erőinek teljes és tényleges megsemmisülését. A jezsuita öltözet viselését megtiltották ugyan, sőt nevük is tilalom alá került. Továbbra is léteztek azonban azok a szervezetek, amelyek szoros kapcsolatban álltak a megszüntetett „Jézus Társasággal” és amelyek védő leple alatt a jezsuiták át tudták menteni erőiket „jobb napokra”, amikor (a XIX. század elején) a rendet visszaállították.”¹¹

„I. Napóleon bukása után VII. Pius pápa a francia fogságból visszatér Rómába. Napóleonnal szembeni ellenállása megerősítette a pápa morális tekintélyét. A bécsi kongresszuson a pápai államot szinte teljesen régi határai között állítják helyre.”¹² (Róma 1814. V. 25.) 1814-ben VII. Pius visszaállítja a Jézus Társaságát.¹³ A rend „Politikai tanácsadói működésével és iskolahálózatával a feudalizmus leggyűlöltebb támaszává vált, a tőkésországokban pedig a klerikális reakció vezető erejévé.”¹⁴ „Magyarországi működésüket 1949-ben betiltották; 1990-től újra szabadon folytathatják munkájukat.”¹⁵ A jezsuiták a történelem folyamán mindig igyekeztek megkaparintani a legfontosabb oktatási területeket az iskolákat, egyetemeket és a sajtót is.¹⁶ Ma sem tudhatjuk mindig biztosan egy hírről ki áll egy – egy hírforrás mögött, egy ipari érdekeltség, mint pl. egy gyógyszergyártó* vagy egy kémszervezet, mint a CIA** vagy közelebbről a Vatikán ügynökei – úgymint a jezsuiták, akik közlik a hírt, finanszírozzák ill. támogatják a hírforrást érdekeiknek megfelelően. „Az európai reakció egyik laghathatósabb fegyvere a katolikus papság volt, élén a Vatikánnal. Az egyes országokban a Vatikán szolgálai magukhoz ragadták a közoktatást, beavatkoztak a társadalmi és magánéletbe, kémkedtek, intrikáltak, szították a vallási fanatizmus lángját. A Vatikán hadjáratot vezetett a haladó „szabadság gondolkodó” eszmék ellen.”¹⁷

Végezetül szeretném idézni Blaise Pascal egyik ma is aktuális mondását: „Korunkban oly homályossá lett az igazság, a hazugság meg oly elfogadottá, hogy csak úgy ismerhetjük meg az igazságot, ha szeretjük.”¹⁸

A Biblia Jelenések könyvében, jelképesen beszél arról, hogy az emberi történelem végső idejében Amerika, mint ország lesz az a hely, ahol először a Pápai Egyház visszanyeri korábban elveszített teljhatalmát (Jel. 13,11-18). Amerika ekkor már végleg nem a Báránnyt hanem a Sárkányt és annak Legfőbb Földi Képviselőjét követi. Ekkor Amerika a Szentírás szerint főszerepet játszik abban, hogy ráerőszakolja az emberekre akaratát, hogy hozzá hasonlóan ők is a Pápaságot kövessék. Ebben az országban a jezsuiták tevékenysége ma is nagyon jelentős, de ahogy a Pápaság itt még nagyobb befolyásra és hatalomra tesz szert maguk a jezsuiták is még jelentősebbekké válnak. (Részletesebben lásd még: A Jelkép és Valóság sorozatból a 6. Tenger pusztasága című anyagot és a 16. A hét hegy-ről szólót!)

Összeállította: Sipos Gábor

* <https://www.facebook.com/felfedes.hu/videos/astroturf-a-k%C3%B6zvet%C3%A9s%C3%A9ny-manipul%C3%A1l%C3%A1sa-sharyl-attkisson-a-cbs-news-volt-%C3%BAjs%C3%A1g%C3%ADr%C3%B3j%C3%A1/192255631927335/>

** Pl. 1972 előtt a CIA finanszírozta a Daily American nevű újságot „a Daily American a CIA támogatását élvező lap volt”. (David A. Yallop: Isten nevében? magyar könyvklub 160-161.o.) Lásd még: A hírek hamisítása (Dr. Udo Ulfkotte) című videót a youtube-on: <https://www.youtube.com/watch?v=sy9KFOVf8Ro>

Idézetek jegyzéke

-
- ¹ Világtörténet 4. Kötet Kossuth Könyvkiadó 1963. 198-199. o.
 - ² Blaise Pascal: Gondolatok Szukits Könyvkiadó 241. o.
 - ³ Blaise Pascal: Gondolatok Szukits Könyvkiadó 247. o.
 - ⁴ Larousse Enciklopédia 2. 284. o.
 - ⁵ Emberiség Krónikája Officina Nova 414. o.
 - ⁶ Emberiség Krónikája Officina Nova 414. o.
 - ⁷ Világtörténet 5. Kötet Kossuth Könyvkiadó 1964. 133. o.
 - ⁸ Világtörténet 4. Kötet Kossuth Könyvkiadó 370-371. o.
 - ⁹ Világtörténet 5. Kötet Kossuth Könyvkiadó 1964. 600-601. o.
 - ¹⁰ Világtörténet 6. Kötet Kossuth Könyvkiadó 1964. 530. o.
 - ¹¹ Világtörténet 5. Kötet 1964. Kossuth Könyvkiadó 606-607. o.
 - ¹² Emberiség Krónikája Officina Nova 670. o.
 - ¹³ Larousse Enciklopédia 2. 284. o.
 - ¹⁴ Kislexikon Akadémia Kiadó 1968. 412. o.
 - ¹⁵ Larousse Enciklopédia 2. 284. o.
 - ¹⁶ Világtörténet 5. Kötet Kossuth Könyvkiadó 1964. 595. o.
 - ¹⁷ Világtörténet 6. Kötet Kossuth Könyvkiadó 1964. 135. o.
 - ¹⁸ Blaise Pascal: Gondolatok Szukits Könyvkiadó 238. o.